

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219010530
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219010530.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného C. I., nar. X.X.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 127 ods. 3 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/86/2019 zo dňa 27.11.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.mája 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného C. I., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/86/2019 zo dňa 27.11.2019 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 127 ods. 3 Trestného zákona na tom skutkovom základe,

že

dňa 19.11.2017 v čase okolo 17.25 h v meste K., na ulici A. A. XXX/XX, okres Dunajská Streda, na tretom poschodí na chodbe obytného domu fyzicky napadol O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., I. P. XXXX/X, okres Zvolen, tým spôsobom, že vybehol naňho z bytu a udrel ho do brucha, následne ho hmatol oboma rukami za golier vetrovky, pričom kričal slová „vypadni, ja ti to ukážem, čo tu hľadáš, daj pokoj, viac sem chodiť nebudeš“ a sotil ho dolu schodišťom, následkom čoho O. D. spadol na schody a kĺzal sa po chodbe približne tri metre dole schodišťom do medziposchodia, čím O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., X. P. XXXX/X, okres Zvolen spôsobil zlomeninu IX rebra vpravo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia od dňa 19.11.2017 do dňa 01.01.2018, pričom jeho obmedzenie v obvyklom spôsobe života spočívalo v nutnosti dodržiavať kľudový režim, vyhýbať sa fyzickej aktivite a občas mohol uviť pomoc pri obliekaní horného dielu odevu alebo pri obúvaní a ktoré zranenia si vyžiadali potrebu poskytnutia zdravotnej starostlivosti pre O. D., čím pre Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., so sídlom Bratislava- Petržalka, Panónska cesta 2, okres Bratislava V, IČO: 35 937 874, vznikla škoda vo výške 76,40 Eur a O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., X. P. XXXX/X, okres Zvolen vznikla škoda vo výške 456,- Eur.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému povinnosť, aby počas skúšobnej doby nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obvinenému povinnosť titulom náhradu škody zaplatiť:

-poškodenej spoločnosti - Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., IČO: 35 937 874 so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava sumu 76,40 Eur a

-poškodenému O. D., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., I. P. XXXX/X sumu 456,00 Eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 244-249 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd zväžiac jednotlivé výpovede samotného obžalovaného a poškodeného a vyhodnotiac závery znaleckého posudku MUDr. Rolanda Suchého dospel k záveru, že v tomto štádiu konania pravdepodobnejšia výpoveď je výpoveď samotného poškodeného, ktorý od začiatku podania trestného oznámenia hodnovernejším spôsobom opisoval priebeh udalostí, keďže podľa názoru okresného súdu neobstoja jednotlivé tvrdenia obžalovaného ohľadne priebehu skutku, keďže obžalovaný nelogicky odôvodňoval pád samotného poškodeného. Treba predovšetkým poukázať na to, že keď on zreagoval na prítomnosť poškodeného po otvorení dverí, poškodený stál asi 1,2 metra od neho, on mu „šľavnato“ povedal, že „vypadni odtiaľto“ a vtedy zhaslo svetlo a vtedy mal poškodený podľa jeho vyjadrenia urobiť krok alebo dva dozadu, ktorá okolnosť je v rozpore s ďalším jeho vyjadrovaním sa na hlavnom pojednávaní na č.l. 208 spisu, kde uviedol najskôr na otázku prokurátora, že k poškodenému išiel až keď spadol. Ak zhaslo svetlo v schodišti podľa vyjadrenia obžalovaného, nie je ujasnené ako mohol obžalovaný vidieť pád samotného poškodeného. Je taktiež zarážajúce, že obžalovaný svoju obranu obmedzoval na pád poškodeného, pričom na č.l. 208 spisu, čo sa týka časového deja skutku inak opisoval zhasnutie svetla, kde udával na otázku prokurátora, že poškodený cúvol, pričom na začiatku svojej výpovede tvrdil, že keď otvoril dvere stál pred prahom poškodený pri tých výtahových dverách asi 1,20 metra od neho a keď nakričal na poškodeného hneď zhaslo svetlo, ktoré jeho tvrdenie je v rozpore už v priebehu jeho výpovede na hlavnom pojednávaní ohľadne zhasnutia svetla, nakoľko ďalej tvrdil, že svetlo až potom zhaslo, keď urobil poškodený krok dozadu, pričom obžalovaný nevedel odstrániť rozpory vo svojich jednotlivých tvrdeniach ohľadne časového priebehu skutku. Okresný súd zväžiac vyššie uvedené rozpory, ale aj závery znaleckého posudku a vyjadrenie znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý jednoznačne uviedol, že mechanizmus zranenia 9. rebra vpravo u poškodeného vzniklo pádom, teda pôsobením násillia strednej až väčšej intenzity priamo na oblasť hrudníka, tieto závery sú v zhode s vyjadreniami poškodeného, že obžalovaný po otvorení dverí hneď na neho zaútočil, udrhel ho do brucha, následne ho chmatol oboma rukami za golier vetrovky a sotil ho dolu schodišťom, z ktorého dôvodu okresný súd neuveril tvrdeniam poškodeného a preto uznal vinu obžalovaného po objektívnej aj subjektívnej stránke tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Obžalovaný súdne trestaný doteraz nebol. V evidencii priestupkov nemá obžalovaný žiadny záznam. Z miesta bydliska nie je bližšie hodnotený. Okresný súd vychádzajúc pri výmere výšky a druhu trestu z ustanovenia § 34 Trestného zákona a nasl., zväžiac pritom možnosti nápravy a prevýchovy obžalovaného, stav poľahčujúcich okolností, pričom vyhodnotil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, prihliadajúc na spôsob vykonania činu - násillie proti osobe vyššieho veku, ďalšie okolnosti prípadu a to najmä motív obžalovaného, ktorý takýmto spôsobom zareagoval na prítomnosť poškodeného, s ktorým v minulosti nemal dobré vzťahy v dôsledku exekúcie bytu jeho matky, zväžiac aj vzniknutý následok okresný súd dospel k záveru, že uvedený podmienený trest odňatia slobody celkom pri dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom postačí na jeho nápravu a prevýchovu. Zároveň okresný súd rozhodol aj o náhradách škôd v prospech poškodeného a Všeobecnej zdravotnej poisťovne, keďže škoda bola riadne a včas vyčíslená a uplatnená. Taktiež okresný súd rozhodol obžalovanému uložiť primeranú povinnosť, aby počas skúšobnej doby nahradil škody spôsobené trestným činom.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 229 spisu) zahlásil obžalovaný a jeho obhajca odvolanie.

Prokurátorka okresnej prokuratúry sa vzdala práva podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Odvolanie obžalovaného obhajca písomne doplnil (č.l. 230-235 spisu a č.l. 251-253 spisu).

V odvolaní obžalovaný uviedol, že ako obžalovaný nemá povinnosť sa vyvíňovať, tak ako to uviedol súd pri krátkom odôvodnení svojho rozsudku, ale práve naopak zo zásady prezumpcie neviny vyplýva, že to je štát, ktorý nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno a musí spáchanie skutku ako aj prípadnú vinu obžalovaného preukázať bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Citoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6To/8/2018.

Mal za to, že práve v tomto prípade existujú závažné pochybnosti o priebehu pádu poškodeného zo schodov, ktoré mal súd vyhodnotiť práve v zmysle uvedenej zásady in dubio pro reo, čo však nespravil. Rozsudok ako aj podaná obžaloba je založená výlučne na výpovedi poškodeného, a to aj napriek tomu, že výpoveď poškodeného bola od počiatku plná rozporov a viackrát sa menila, a teda sama o sebe je nedôveryhodná. Citoval výpovede poškodeného k spôsobu útoku na výsluchu poškodeného zo dňa 19.11.2017, na výsluchu poškodeného zo dňa 9.2.2018, zo zápisnice o previerke výpovede na mieste zo dňa 19.7.2018, na výsluchu poškodeného zo dňa 19.7.2018, na výsluchu poškodeného zo dňa 25.2.2018, na výsluchu poškodeného zo dňa 30.9.2019. Z výpovede znalca MUDr. Ronalda Suchého zo dňa 26.2.2019 ako ja na hlavnom pojednávaní dňa 28.10.2019 však je zrejmé, že samotný úder do bruchu nemohol spôsobiť zranenia poškodeného. Z tohto pohľadu tak z hľadiska naplnenia objektívnej stránky tohto prečinu zostáva iba tvrdené sotenie poškodeného za golier zo schodov zo strany obžalovaného, následkom čoho malo dôjsť k samotnému pádu poškodeného. Pád poškodeného zo schodov je tak jediný bod výpovede poškodeného tak aj výpovede obžalovaného, ktorý je zhodný a ku ktorému zjavne došlo a ktorý aj spôsobil zranenie poškodeného, avšak okolnosti, ktoré viedli k tomuto pádu sú popisované protichodne. Poškodený počas hlavného pojednávania potvrdil, že padal na znak (na chrbát), tak že mal padať po schodoch nohami napred a hlavou hore. Z takéhoto priebehu skutku je podľa názoru obžalovaného zásadne vylúčené, aby mohol poškodeného chytiť za golier a sotiť dole schodmi, keďže v takom prípade by padal hlavou a rukami dole schodmi a nie tak ako to uviedol poškodený, že sa kížal po schodoch po chrbte nohami napred. Spôsob pádu poškodeného sa dá teda podľa jeho názoru jedine vysvetliť tak, že sa sám poškodený pošmykol potom, ako zhaslo svetlo na chodbe a potom ako obžalovaný na neho skríkol, aby odišiel a nevyrušoval jeho chorú mamu. Znalec na hlavnom pojednávaní výslovne potvrdil, že k zraneniu poškodeného mohlo dôjsť aj nikým nezavineným pádom poškodeného, pričom sa súčasne nevedel vyjadriť k okolnostiam vzniku pádu poškodeného. Z tohto dôvodu je zrejmé, že sa mohlo jednať aj o nikým nezavinený pád resp. pošmyknutie poškodeného na schodišti, tak ako to vyplýva z výpovedí obžalovaného, ktoré na rozdiel od výpovedí poškodeného boli konzistentné od začiatku vyšetrovania. Rovnako mal za to, že v tomto prípade je nutné výpoveď poškodeného hodnotiť aj v kontexte jeho motivácie, keďže to bol sám poškodený, ktorý inicioval tento konflikt, keď v podvečer bezdôvodne zvonil v byte jeho mamy a správal sa arogantne a agresívne. V čase skutku t.j. 19.11.2017 stále prebiehalo konanie o vypratanie predmetného bytu, pričom toto konanie bolo právoplatne ukončené až dňa 19.12.2017 rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 8C/435/2007. Celý incident a zranenia poškodeného však vzniklo výlučne v dôsledku konania poškodeného a skutočnosti, že sa snažil vyštváť jeho mamu z jej bytu, a teda je možné, že aj toto trestné konanie bolo poznačené touto snahou poškodeného získať predmetný byt, inak by nemal dôvod vyzváňať v nedeľu podvečer v byte jeho mamy.

Súd vyhodnotil ako pravdepodobnejšiu výpoveď poškodeného, nakoľko podľa názoru súdu obžalovaný nelogicky odôvodňoval pád samotného poškodeného. V prvom rade mal za to, že už len táto samotná skutočnosť, že súd konštatoval, že odsúdenie obžalovaného je založené iba na pravdepodobnosti, jednoznačne malo znamenať oslobodenie spod obžaloby v zmysle zásady in dubio pro reo, keďže sám súd pripúšťa, že existuje aj iná verzia priebehu daného skutku, ktorá však je podľa názoru súdu len menej pravdepodobná. Osobne mu nie je zrejmé, v čom má spočívať tvrdený rozpor. Nikdy totiž netvrdil, že išiel za poškodeným predtým ako padol zo schodov a ani zo zápisnice z hlavného pojednávania takéto skutočnosti nevyplývajú. Tvrdenie obžalovaného o priebehu skutku sú od počiatku rovnaké, a to že poškodený po otvorení chodbových dverí a jeho dôraznej verbálnej výzve, aby odišiel, sa zľakol, a to pravdepodobne aj v dôsledku zhasnutia schodiskového svetla, urobil krok alebo dva kroky dozadu, na čo sa pošmykol na schodoch a padal dole schodmi. Až po jeho páde na medziposchodie, vyšiel z bytu jeho mamy, a to z dôvodu, aby rozsvietil chodbové svetlo, pretože spínač chodbového osvetlenie je naľavo od vchodových dverí. Sám poškodený potvrdil skutočnosť, že na chodbe zhaslo svetlo, potom čo obžalovaný otvoril dvere do bytu, a to počas previerky jeho výpovede na mieste zo dňa 19.7.2018. Rovnako tiež na priamu otázku jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní dňa 30.9.2019 túto skutočnosť

potvrdil a uviedol, že: „ak bolo svetlo, tak bolo od nich ... ako z ich chodby.“, t.j. sám poškodený odstránil súdom tvrdý rozpor v jeho výpovedi, keďže po otvorení dverí je len prirodzené, že nejaké svetlo vychádza aj priamo z bytu, keďže v byte mamy obžalovaného sa pochopiteľne v tom čase svietilo, a teda už len vďaka tomuto svetlu mohol vidieť pád poškodeného. Z výpovede obžalovaného je zrejmé, že k zhasnutiu svetla a cúvnutiu poškodeného došlo súčasne, pričom je len pochopiteľné, že poškodený okrem verbálnej výzvy obžalovaného reagoval práve aj na zmenu svetelných podmienok a na zhasnutie svetla, keď cúvol a súčasne sa pošmykol na schodoch, ktoré si z tohto dôvodu nevšimol. Za týmto účelom obžalovaný navrhol aj vykonanie v zmysle ustanovenia § 159 Trestného poriadku rekonštrukciu priebehu spáchania trestného činu na základe výpovedí poškodeného a obžalovaného, a to aj za účasti znalca, alternatívne vyšetrovací pokus v zmysle ustanovenia § 157 Trestného poriadku za účelom zistenia reálnosti priebehu pádu poškodeného na znak hlavou vopred po soťení zozadu, čo však bolo zo strany súdu zamietnuté. Znalec na priamu otázku obhajcu obžalovaného na hlavnom pojednávaní, či zranenie poškodeného spôsobil úder do brucha alebo pád poškodeného zo schodov, jednoznačne odpovedal, že zranenie spôsobil pád zo schodov. Znalec rovnako explicitne na otázku jeho obhajcu, či vie uviesť príčinu pádu uviedol, že nevie určiť príčinu pádu, dokonca nevedel určiť ani z ktorej strany došlo k zlomenine 9. rebra, či spredu alebo zozadu, nakoľko nemal k dispozícii ani RTG hrudníka poškodeného (!). Je preto nepochopiteľné, že súd tieto tvrdenia znalca nezobral do úvahy, keď samé o sebe podľa názoru obžalovaného preukazujú, že v zmysle znaleckého posudku nie je preukázané, že k skutku došlo jeho zavinením resp. minimálne preukazujú, že rovnako pravdepodobná je aj jeho verzia predmetného incidentu ako aj verzia obžaloby. Taktiež je nutné uviesť, že znalec na priamu otázku jeho obhajcu sám uviedol, že zranenie poškodeného nemohol spôsobiť úder do brucha tvrdý v zmysle obžaloby, pričom súčasne sa následky úderu do brucha v lekárskech správach nasledujúcich ani nie o päť dní po incidente nepotvrdili, a teda mal za to, že aj táto časť obžaloby resp. odsudzujúceho rozsudku, že mal poškodeného udrieť do brucha, je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním.

Mal za to, že je daný dôvod, aby krajský súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok podľa § ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku zruší a rozhodne sám podľa ust. § 285 písm. a) Trestného poriadku tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obhajcu obžalovaného a prokurátora krajskej prokuratúry. Obžalovaný písomne požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné, trest primeraný, z toho dôvodu navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že s poukazom na to, že sa nepodarilo preukázať bez akýchkoľvek pochybností spáchanie skutku a sám okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že vychádza z pravdepodobnosti, navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zo dňa 27.11.2019 sp.zn.1T/86/2019 podľa § 322 ods.3 Tr. por. zrušil a rozhodol sám podľa § 285 písm.a) Tr. por. tak, že obžalovaného C. I. oslobodí spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

- prokurátorka okresnej prokuratúry podala dňa 19.6.2019 pod č. 2 Pv 71/18/2201-37 obžalobu na C. I. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a § 129 ods. 3 Tr. zák.
- okresný súd vydal dňa 20.6.2019 trestný rozkaz (č.l. 189), proti ktorému podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odpor (č.l. 192)

· okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného C. I., poškodeného O. D., znalca MUDr. RONALDA SUCHÉHO, a oboznámením listinných dôkazov, a to fotodokumentácia z miesta previerky č.l. 94-98, zápisnica o vydaní vecí na č.l. 99, zvukový záznam na nosiči CD na č.l. 100, znalecký posudok na č.l. 103-117, prípis VzP na č.l. 118-128, spisový obal priestupku na č.l. 129-145, potvrdenie OO PZ o podaní oznámenia, podanie vysvetlenia, lekárska správa na č.l. 143, potvrdenie o PN na č.l. 145, prípis Soc. poisťovne na č.l. 147-150, relácie Mestského úradu Bratislava - Petržalka na č.l. 164, evidencia priestupkov na č.l. 165, RT na č.l. 166, záznam o preštudovaní na č.l. 174-175, návrh na č.l. 176, odpis RT zo dňa 26.11.2019

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z toho dôvodu si závery prvostupňového súdu v podstatnej časti osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v podstatnom rozsahu na ne ako na správne odkazuje.

Odvolací súd mal jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 127 ods. 3 Trestného zákona tým, že obžalovaný dňa 19.11.2017 v meste K. na chodbe obytného domu udrel poškodeného do brucha, potom ho chmatol oboma rukami za golier vetrovky a sotil ho dolu schodišťom.

Z trestnej činnosti uvedenej v obžalobe je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou poškodeného O. D., ktorý jednoznačne uviedol, že ho obžalovaný sotil dolu schodiskom, tak že padal horeznačky - na chrbte s hlavou hore a nohami dole (č.l. 208-209 spisu). Obžalovaného je ďalej usvedčovaný znaleckým posudkom o tom, že poškodený utrpel zlomeninu IX. rebra vpravo (č.l. 113 spisu).

K odvolacím námietkam obžalovaného:

K výroku o vine:

1. Aj po novele Trestného poriadku zákonom číslo 247/1994 Z.z. musí súd vyčerpať všetky tie dosiahnuteľné dôkazy, ktoré determinujú náležité zistenie skutkového stavu vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Z toho vyplýva povinnosť zistiť skutkový stav v takom rozsahu a kvalite, aby poskytoval dostatok potrebných poznatkov pre objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie a tento skutok dokázať tak, aby nevyvolával dôvodné, resp. rozumné pochybnosti. 2. Zásadu "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr.por. možno aplikovať iba vtedy, ak rozumné pochybnosti o skutkovej otázke trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých relevantných dostupných dôkazov. (47/1996 ZSP)

K odvolacej námietke obžalovaného, že jeho odsúdenie je založené iba na pravdepodobnosti, jednoznačne malo znamenať oslobodenie spod obžaloby v zmysle zásady in dubio pro reo, je na mieste uviesť, že aplikácia zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá je zakotvená v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy až v momente, keď ide o skutkovú otázku a zároveň naďalej existujú také pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť vykonaním a zhodnotením žiadneho doplňujúceho dôkazu. V preskúvanom prípade ide síce o skutkovú otázku, nakoľko relevantné okolnosť sa týka spôsobu vzniku zranenia poškodeného, ale uvedenú relevantnú okolnosť sa podarilo jednoznačne a spoľahlivo preukázať výpoveďou poškodeného. Poškodený presvedčivo označil za spôsob vzniku zranenia útok obžalovaného (č.l. 208-209 spisu), pričom výsledok uvedeného útoku spočívajúci v zlomenom IX. rebre vpravo je nepochybne zachytený v znaleckom posudku (č.l. 113 spisu). Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na skalopevnom presvedčení, že obžalovaný sa dopustil trestného činu, tak ako to vyplýva z celkového obsahu napadnutého rozsudku, pričom použitie slova pravdepodobnejší na strane 4 napadnutého rozsudku predstavuje len ojedinelú terminologickú nepresnosť, ktorá správne mala znieť, že súd prvej inštancie jednoznačne uveril vierohodnej výpovedi poškodeného.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej

súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Tdo/36/2015 zo dňa 25.8.2015)

K odvolacej námietke obžalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane 5 zamerané na hodnotenie údajných rozporov jeho výpovede počas hlavného pojednávania je pomerne nejasné, je nevyhnutné sa vyjadriť, že na hlavnom pojednávaní zo dňa 30.9.2019 obžalovaný najskôr vo všeobecnej voľnej výpovedi uviedol aj toto: „Keď som šľavnato povedal, že vypadni odtiaľto, zhaslo svetlo, povedal som nech sa odtiaľto prace. On urobil ešte krok alebo dva dozadu, šmykol sa na schodoch a spadol.“ (č.l. 207 spisu), pričom na otázku okresného prokurátora: „potom čo ste otvorili dvere, nakričali ste na poškodeného, poškodený aj cúvol pritom?“ obžalovaný odpovedal: „áno cúvol, aj sa dalo cúvať, lebo je tam roh výťahovej šachty a zábradlie, podľa všetkého urobil krok z toho ľbého schodu dole, potom zhaslo svetlo, šmykol sa a padal.“ (č.l. 208 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný na jednom mieste tvrdil, že svetlo zhaslo pred cúvnutím poškodeného a na inom mieste tvrdil, že svetlo zhaslo až po cúvnutí poškodeného. Takýto rozpor nemožno vysvetliť, tak ako sa o to pokúsil obžalovaný v doplnení dôvodov odvolania, argumentom, že to nastalo súčasne, nakoľko obžalovaný spomenul medzi zhasnutím svetla a pádom poškodeného dve aktivity, a to energické verbálne vyjadrenie obžalovaného a cúvnutie poškodeného. Dôležité je aj to, že na oboch miestach (č.l. 207 spisu a č.l. 208 spisu) obžalovaný tvrdil, že svetlo zhaslo ešte pred pádom poškodeného, čo úplne spochybňuje výpoveď obžalovaného, nakoľko obžalovaný nemohol v zhoršených svetelných podmienkach presne vidieť pád poškodeného, a vôbec nemohol vysvetliť priebeh pádu: „podľa všetkého urobil krok z toho ľbého schodu dole“ (č.l. 208 spisu). Fakt, že v byte, v ktorom bývala matka obžalovaného, sa svietilo, vôbec nevysvetľuje, ako mohol obžalovaný detailne vidieť zo svetla (v byte) do tmy (na chodbe). Okrem toho tvrdenie obžalovaného je rozporuplné v tom, že v prípade, že by poškodený stál pred dverami bytu vo vzdialenosti 1,2 metra pri výťahových dverách a urobil by 1-2 kroky dozadu, vzdľaľoval by sa od schodiska smerujúceho nadol, nakoľko schodisko smerujúce nadol sa nachádzalo z pohľadu poškodeného diagonálne vpredu po jeho ľavej strane, čo je zrejmé z fotodokumentácie na č.l. 94 spisu oboznámenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 27.11.2019 (č.l. 227 spisu).

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že znalec sám na priamu otázku jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní, či zranenie poškodeného spôsobil úder do brucha alebo pád poškodeného zo schodov, jednoznačne odpovedal, že zranenie spôsobil pád zo schodov, je dôležité konštatovať, že na hlavnom pojednávaní zo dňa 28.10.2019 na otázku obhajcu „mohlo vzniknúť zranenie poškodeného prísť aj níkým nezavineným pádom, pošmyknutím sa poškodeného zo schodov tak ako to popisuje obžalovaný?“ odpovedal znalec MUDr. Ronald Suchý tak, že: „nemožno to úplne vylúčiť, tento mechanizmus je však málo pravdepodobný. Pri páde na zem sa rozkladá pôsobiace násilie na väčšinu plochu a zvyčajne nedochádza k izolovanej zlomenine jediného rebra.“ (č.l. 213).

K odvolacej námietke obžalovaného, že následky úderu do brucha sa v lekárskech správach nasledujúcich ani nie o päť dní po incidente nepotvrdili, je potrebné zaujať stanovisko, že pri prvotnom vyšetrení bola popísaná i bolesťivosť brušnej steny - taktiež bez presnejšej lokalizácie a lokálneho nálezu, čo vyplýva zo znaleckého posudku č. 17/2018 (č.l. 114 spisu).

K výroku o treste:

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona : Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona : Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu

odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Podľa § 156 ods.1) Trestného zákona, kto inému úmyselne ublíži na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 156 ods.2) Trestného zákona, odňatím slobody na jeden rok až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1
a) na chránenej osobe, alebo

Podľa § 38 ods.3 Trestného zákona, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie v zmysle citovaného ustanovenia § 34 ods.1, ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval poľahčujúcu okolnosť v súlade s § 36 písm. j) Trestného zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život). Priťažujúcu okolnosť nezistil. Správne vyhodnotil prevyšujúce poľahčujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 38 odsek 3 Trestného zákona. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 156 ods. 2 Trestného zákona je 1 až 3 roky. Po úprave za použitia § 38 odsek 3 Trestného zákona (ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu) je trestná sadzba 1 rok až 2 roky a 4 mesiace.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov. Nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu 12 (dvanásť) mesiacov. Správny je aj výrok okresného súdu, ktorým podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť, aby počas skúšobnej doby nahradil škodu spôsobnú trestným činom.

Výrokom o náhrade škody sa odvolací súd osobitne nezaoberal, nakoľko nebol vyslovene napadnutý podaným odvolaním.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.